

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La més gran pobresa

Edicions Cal·lígraf, una petita editorial de Figueres, ha tingut l'encert de reeditar el llibre *Ell, a la presó*, una crònica en

la qual el polític Josep Puig Pujades narra la seva experiència a la presó arran dels fets d'octubre de 1934. Es tracta d'una autèntica joia, que va aparèixer el 1938 (a les acaballes de la guerra civil) i que, fins avui, només podia trobar-se a les biblioteques o a les llibreries de vell. En el llibre, el polític figuerenc, que ocupava el càrrec de comissari delegat de la Generalitat en el moment en què es va produir la revolta, reflexiona sobre tots aquells aspectes associats a la reclusió, des dels més aparentment trivials (que, en la monotonia de la presó, adquireixen una altra dimensió) fins als més transcendents; tot plegat, amb una redacció acurada, a voltes poètica i sempre intimista. La crònica està escrita en tercera persona i, més enllà dels aspectes personals (que no obvia), el llibre té la vocació de convertir-se en una reflexió

El polític Josep Puig Pujades, represaliat arran dels fets d'octubre, definia la pèrdua de llibertat com "la més gran pobresa que pugui patir-se"

sobre la pèrdua de llibertat, "la més gran pobresa que pugui patir-se", tal com la defineix el mateix Puig Pujades.

El 20 de febrer de 1936, pocs dies després de la victòria del Front Popular, el polític figuerenc va aconseguir, finalment, la llibertat. L'endemà, va ser rebut de forma multitudinària a Figueres. Des del balcó de la seu de la Federació Republicana Socialista de l'Empordà, Puig Pujades va tornar a referir-se a aquesta "gran pobresa": "Sols els que hem portat els grillons, sols els que hem sentit tancar al darrere nostre les portes de la presó, podem comprendre el valor veritable de la paraula llibertat." I, certament, es fa molt difícil entendre tot allò que representa la pèrdua de llibertat sense sentir com es tanquen els barrots darrere teu. Però ara, quan el nostre país torna a tenir presos polítics i quan ens haurem d'exigir una reacció contundent a una més que previsible sentència, es fa imprescindible intentar empatitzar per tal de posar fi a la pobresa dels nostres dirigents, que és també la nostra pobresa col·lectiva.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Fes un petó a la mare

La poeta Blanca Llum Vidal, valor en alça, s'estranya de sentir una mare que parla en tercera persona al seu fill: "Si no fas això, la mare et renyarà." A mi em sorprèn l'estranyesa de la Blanca. Es pregunta si aquesta forma distanciada d'expressar-se és per reforçar l'amenaça de la mare sobre el fill. Però el "distanciament" també es produeix en situacions afables: "Fes un petó a la mare", diu la mare al fill. O menys imperatiu però antropòfag: "La mare et menjaria a petons." És així des del "Què li darem a n'el noi de la mare", admirable decasíl·lab d'encuny popular. Confosa amb el cançoner de Nadal, sembla que es formulin la pregunta els pastors que van a la cova. No, no: és una cançó de bressol i és la mare qui canta. Què li darem que li sàpiga bo? "En quin llavi de dona seria... que la tonada floria?" es preguntava Sagarra donant per fet que aquesta dona "del meu país" era una mare adreçant-se al fill.

Els fills, quan són petits i també de més grans, fan alterar el llenguatge familiar. El pare deixa de ser en Joan o en Miquel per ser "el pare" i la mare ja

nyar. Però al final es va estendre a les expressions amoroses. Entre les amistats passa semblantment: "Que ja no saludes els amics?", pregunta l'amic al distret. O més complicat: "Que ja no saludem els amics?" Alguns parlen amb si mateixos usant la segona persona del singular, que és la més difícil en la narrativa: "Ara et convindrien unes vacances."

En el camp de la salut, el personal sanitari s'identifica amb el malalt: "Què, com hem passat la nit?" "Ara ens posarem el termòmetre." També amb diminutius: "Ja hem fet cacona?" Hi ha malalts, i familiars d'aquests malalts, als quals la confiança que deriva en paternalisme els incomoda. Deu ser una consigna que s'aprèn a les facultats de medicina i a les escoles d'infermeria pensant que si el metge també ha de fer cacona el mal no se li presenta tan dramàtic al pacient. No ho sé. A la pel·lícula *Testimoni de càrrec*, Elsa Lanchester, que fa d'infermera, diu a Charles Laughton: "Ara prendrem la pastilla i ens ficarem al llit." Ell li respon: "Amb vostè? Mai!" Val per a tot el món i en tots els idiomes.

no és la Maria o la Blanca sinó que és "la mare": "Ara el pare et portarà a passejar", diu el pare. "Digues-li-ho a la mare", afegeix. La formulació s'estén a tota la família: "Vine a fer un petó a l'àvia", sol·licita l'àvida de petons. "Que no coneixes l'oncle?", pregunta un senyor que el nen no veu mai. "No facis soroll que avui l'avi té mal de cap", diu l'afectat per la migranya. La tercera persona no distancia sinó que d'alguna manera uneix. Els lingüistes, sociolingüistes o psicolingüistes ho deuen tenir estudiat. Potser sí que, com intueix la Blanca Llum Vidal, va començar sent una "distanciació" per re-